

BOBRIC HENRIETTA

Történet, töredék, ének

(részlet)

I.

Megint késésben voltam. Hétmérföldes lépésekkel siettem iskolába, de amint az osztályterembe léptem, az egyik legbarbárabb jelenettel találkoztam, aminek valaha is szemtanúja voltam. Az osztály „nagymenői” sarokba szorították és csúfolták az új osztálytársunkat, akit nem tudom, miért, úgy kerültek, mint a pestisest. Való igaz, nem az az angyali barátkozás típus, de rendes lánynak tűnik. Az egyik fiú, Tas, megragadta Elska pulcsiját és fel-emelte a lányt. Elska tusakodott, rángatózott és valamilyen idegen nyelven szitkozódott, s habár nem értettem, világos volt, hogy nem áldást mond Tasra, a gonosz tekintetű, undorítóan röhögő és mindig zsíros hajú osztálytársra.

– Csss. Hallgass már, Skandi. Bolond! Ne üss, me’ fáj! Nem is vagy te olyan csúnya gyerek, nézzük, mid van neked...

Tas nem egy úriember. Valójában egy pénzes, nevetlen idióta, aki azt hiszi, bármit megengedhet magának, a külsője ápolatlan, és az egyik családi öröksége, hogy nem kell kondizni járnia ahhoz, hogy izmos legyen, de amit csinált, felfordította a gyomromat. Megfagyott a levegő az osztályteremben, szóhoz se jutottunk. Amíg egyik kezével a levegőben tartotta Elskát, addig a másikkal végigsimogatta a lányt. Mindenütt. Nem hittem a szememnek. A Tas társaságába tartozó hasonszínű tyúkok kárörvendően vihogtak. Nem tudtam felfogni, hogyan lehetnek ennyire rosszindulatúak, hogy nincs bennük egy csöppnyi együttérzés vagy félelem. Ránéztem a többi fiúra, de ők csak pislogtak és nem mertek szembeszállni vele.

Nem bírtam csak ülni és nézni. Remegtem a felháborodástól és az ijedségtől. Megembereltem magam és már éppen hozzájuk indultam volna, amikor Elska vérszemet kapott. Három lépésre voltam tőlük és láttam, ahogy Elska kökényszínű szemein kitágultak a pupillák és alábbhagyott a küzdőszelleme, ellazulnak az izmai, elkezdtek csillogni a szemei, megteltek könnyel, aztán hirtelen egy másik végletbe csapott át. A szája vicsorra húzódott, eszeveszett dühödt ráncok járták körbe az arcát, ökölbe fogta a kezét és úgy orrba vágta a személtládát, hogy hallani lehetett a csont reccsenését, ömlött a vér Tas arcából és úgy ordított, mint egy sebzett vadkan, de nem

BOBRIC HENRIETTA (1998, Székelyudvarhely) a székelyudvarhelyi Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium tizenegyedikes diákja.

engedte el a lányt. Elska belekapaszkodott Tas karjába és elcsavarta az izmokat, gyomron rúgta a fiút, amikor pedig az valahára elengedte, Elska a földre lökte és ráugrott, beleharapott az arcába és ott ütötte, ahol érte. Földbe gyökerezett a lábam. Az az állatias magatartás, az az elemi agresszió, ami kitört ebből az átlagosnak mondható lányból, megrémített. Mintha egy jól küzdő lány nem tudna akármikor szétverni egy fiút. Nagy nehezen rávettem magam, hogy odamenjek és megpróbáljam leszedni őt Tasról, mielőtt még nagyobb kárt tenne benne. A vállára tettem a kezem és ő visszszakézből pofon vágott. Megtántorodtam és a falnak dőltem, viszont ahogy ezt meglátta, abbahagyta Tas püfölését, szállt róla és bocsánatkérések közepette felsegített. Adott egy papír zsebkendőt, mert felhasadt az ajkam, és nem tudta, hová legyen, úgy sajnálta. Mintha egy szürke fátyol borult volna ránk. Éreztem, hogy mindjárt megfulladok.

Amikor fájdalom ér, legyen az testi vagy lelki, az első reakcióm az, hogy egy rövid idejű, zsigeri utálatot érzek az iránt, akitől az jött, és minden sejttem arra vágyik, hogy visszaadjam a kölcsönt. De mielőtt még első dühömben megfontolhattam volna, hogy megüssöm-e vagy sem, egyáltalán hol vegyem célba, belenéztem Elska mélykék szemébe. Életemben nem láttam még olyan gyönyörű szemeket. Az óceán leggyönyörűbb árnyalatai jártak örült körtáncot a pupillái körül, de olyan mély, felfoghatatlan bánat ült bennük, amit nem érthettem.

– Hé – mondtam. – Nyugi! Rendben lesz, ne aggódj, ennél jobban is fájtak nekem dolgok.

– Mi folyik itt?! – kérdezte a döbbenettől elsápadt tanárnő, aki akkor lépett a terembe.

Valamelyik idióta elhűlve megjegyezte, hogy:

– Vér.

– Ne szemtelenkedjete! Kinek a műve ez??!

Az osztály egyöntetűen ránk mutatott. Tas haverjai gyorsan helyre sliszszoltak, inkább mentették a bőrüket, semmint kiálljanak a „barátjuk” mellett. Ebből is meglátszott az igazi természetük. Gyávák voltak, akik csak azért barátkoztak a behemóttal, mert ún. státust szereztek mellette. Ők voltak a tyúkok, akik kotkodácsoltak a szemétdomb kakasa után.

– Mars az igazgatóiba! Most! És az Isten szerelmére, Tas! Tegyel már valamit a vérző képedre és ne rimázkodj. Osztály, mi történt?

Libasorban kullogtunk az igazgatónőhöz. Elska magába fordult, csak az ablakokon nézett ki, nagyon messze járt, Tas szipogott, sírt. Undorító volt. Legszívesebben elküldtem volna melegebb éghajlatra, de nem akartam még egy konfliktust kezdeményezni.

– Tas, Hanna és, bocsáss meg, hogy hívnak?

– Elska – mondta olyan halkán, amennyire csak lehetett. Még csak fel se nézett. A válla előreesett, haja az arcába fojt, egy hervadó virághoz hasonlított.

– Micsoda nevek vannak manapság... Szóval mit műveltetek?
Süket csend.

– Tas molesztálta Elskát. Elska megtámadta és én is kaptam egy pofont. Ennyi történt – mondtam, mert tényleg csak ennyi volt szavakkal körülírva. DE azt, aminek szemtanúja voltam, soha nem fogom elfelejteni, alapjaiban rengette meg a bizalmam. Persze még hallottam durva esetekről, bántalmazott, megerőszkolt lányokról, de testközlelől látni ilyesmit felér egy átokkal, mert ez a jelenet árnyékként fog kísérni, és csak Isten tudja, mikor fognak eszembe jutni ezek a képek.

Sorban kikérdezett mindannyiunkat és az egész tantestület nevében beszélt. Ennél komolyabb társalgásban, ha lehet ezt annak nevezni, nem volt részem. Tas meg fogja inni a levét, rettenetesen megbüntetik, elküldik pszichológushoz, örülhet, ha Elska és a szülei nem fogják bíróság elé vinni az ügyet, ez viszont, a szüleit ismerve, mind semmi ahhoz képest, amit ott-hon fog kapni. Elskát is megbüntetik, mert elnézve a fiút, látszott, hogy még nagyon sokáig kék-zöld foltokat fog viselni. Velem nem tudják, hogy mit csináljanak, mert (mint mindig) rosszkor voltam rossz helyen, de egyszerűen nem ülhettem tétlenül nézve, ahogy megalázzák Elskát, akkor legalább annyira hibás lennék, mint Tas. Délutánra behívják a szüleinket. Ez az egész vagy másfél órát tartott. Hallgattam és ültem, pedig becsületszavamra úgy kellett pisilnem, hogy elkezdtek görcsölni a combjaim, egyre ingerültebb lettem, egy hajszál tartotta, hogy megkérdezzem, nem érdekli-e netán a cipőméretem is. Szégyen, nem szégyen, még ilyen helyzetekben is szemtelen tudnék lenni. Amikor végre-valahára elengedett, teljesen kimerültem.

II.

Síri csendben tántorogtunk az osztály felé. Visszhangzottak a lépteink, a tablólkról pedig a régi diákok örökre megfagyott mosolya kísért végig a huzatos folyosón. Az ég is beborult. A fák balett-táncosként hajlongtak, egy láthatatlan kéz pedig hamuszínűre festette be az eget.

Kopogtam és bekéredzkedtünk az órára. Amikor helyet foglaltam, egy pillanatra szembe néztem Tassal, aki egy annyit formált a szájával, hogy: „Ezzel még nincs vége.” Egy pillanatra megfagyott bennem a vér. Úgy terjedt végig az ereimen a félelem, mint néhány tintacsepp egy pohár vízben.

Aztán eszembe jutott az, ahogy Elska úgy megverte őt, mint a lovat, és meglehet, hogy ki fogják csapni és egész életében viselheti majd a hülyesége bélyegét. Csak nem értettem ezt a fenyegetőzést. Mégis mit gondolt? Hogy majd hazudni fogok, csak mert őt régebb óta ismerem? Az ő pártját fogom, csak mert le akartam szedni róla Elskát? Hát nem. S ha csak egy ujjal is hozzám ér, nem én leszek az, aki megkeserüli. Még egyszer ránéztem, és attól az elvetemült, űzött tekintettől kirázott a hideg, a táblára irányítottam a

tekintetem és számoltam a perceket, amíg az óra lejárt. Amint a csengő megszólalt, az osztály testületileg letámadott, hogy megtudja és aztán elterjessze azt, amit hallanak az irodában töltött másfél óra után. Éreztem, hogy egy kicsin múlik és zsibbadtan lecsuklik a fejem és úgy elalszom, hogy fel kell rázzanak, a nap vége pedig messze volt. Néhány semleges választ oda-dobtam, és elmentem valahára a vécére. Lehet, nem nagy dolog, de mintha egy börtönből szabadítottak volna ki. Alig vártam, hogy beiszkoljak a terembe, mert mindig végigmérnek a folyosón a többiek, mintha nem láttak volna még szamarat. A padomhoz ballagva eszembe jutott, hogy zene-óránk lesz, és kirázott a hideg, mert kutya kötelességünk most már énekelni, annyiszor kerestünk kifogást, hogy a tanár többet nem tűr már.

Amikor a maestro belépett, a fecsegő társaság befejezte a csicssergést. Mindenki hallgatott, a sétáló tanár egy sírok között járkáló temetői munkás benyomását keltette. Annyi kedvvel is tanított minket. Én azonban szerettem énekelni. A dalba mártott vers több mint zene és több mint irodalom. Sokkal igazabb minden ígéretésnél, minden fogadalomnál, minden panszkodásnál. Ha írok, festek, szeretettel beszélek dolgokról, odabújok azokhoz, akiket szeretek vagy a közepesen jó hangommal énekelek, érzem, hogy Isten szeret és kedve telik bennem, viszont lehet, hogy csak beképzelem magamnak. Ki tudja?

A tanár úr csak sündörgött körülöttünk, élvezte azt a feszültséget, amitől még az ablakok is kibuggyantak volna, a helyzetet csak tetézte, amikor megállt a katedránál, mert év elején lecsúsztam a jó helyekről és pontosan az első padot kaptam ki. Végigméri az osztályt, szólásra nyitja a száját...

– Te.

– Én?

– Igen. Hogy hívnak?

– Elska.

– Micsoda név... Honnan szedték a szüleid?

– Izlandi szó.

– Érdekes. Hogyan kaptad, és mit jelent?

– Izlandon születtem és tizenhárom éven keresztül ott éltünk, mielőtt visszaköltöztünk volna Erdélybe. Azt jelenti, hogy szeretet vagy szerelem.

– Szép, szép.

– Bár én is úgy gondolnám.

– Nem hallottalak még énekelni. Gyerünk.

– De... én nem szeretnék.

– Nem kívánságműsor. Igen, Tas?

– Tanár bácsi, minket sajnáljon! Nem akarok megsüketülni.

– Fiam. Az Istenből bohócot ne csináljunk. Kérdezd meg, hogy ez engem érdekel-e? Elska, mozdulj. Megkérlek szépen.

Remegő kezekkel jött ki a padom mellé. Hirtelen olyan gyengédség öntött el iránta, amit akkor érez az ember, ha egy sebesült állatot lát és a

gondjaiba akarja venni. Nem igazán foglalkoztam a hallgató lányal eddig, megvolt egymaga is, és én is elvoltam a mindenféle hülyeséggel, amit magamra vállaltam, ott voltak a régi barátaim. Most viszont meg akartam ismerni, azt akartam, hogy barátok legyünk, és fogalmam sem volt, hogy mi a bánat sarkall erre.

– Édes Istenem... – suttogta elsápadva.

– Hajrá! Túléled! – biztattam, idegesen rám mosolygott, aztán elkezdett énekelni.

*A mérai hegytetőn,
Ott lakik a szeretőm,
Selyemkendőt lobogtat,
Engem oda csalogat,
Engem oda csalogat.*

*Ne csalogass engemet,
Mer' én oda nem megyek,
Mer' én oda nem megyek,
Szeretője nem leszek,
Szeretője nem leszek.*

*A mérai csurgó víz,
Olyan édes, mint a méz.
Aki iszik belőle,
Vágyik a szerelemre,
Vágyik a szerelemre.*

Azt hiszem, ma az „Én még soha” esetek világnapja van. Embert így népdalt énekelni még nem hallottam. Elska olyan tehetséggel lett megáldva, ami a gyengébbek szemébe könnyeket csal. Búgó, szelíd, erőteljes altja van, ami a szalag táncosok kecsességére emlékeztet vagy a májusi szilvavirágok illatára.

Milyen szentimentális gondolatok, Atya ég, állítsam le magam, mintha szerelmes lennék Elskába. Orpheus is megkérné, hogy adjon elő vele valamit. Habár az egyetlen, amit nekem addig a pontig „előadott”, egy anyai pofon volt, ami miatt még sajgott a szám, már azért megérte felkelnem, hogy őt meghallgathassam, annak ellenére, hogy nem sokat törődtem vele a mai napig. Ő viszont segített, hogy újból megértsem, nem hiábavalóak az emberek. Azért ők is tudnak valamit, na, ezt meg kell hagyni nekik.

(Tabéry novellapályázat 2016 – dicséret)